

MARTIN GOFFA

KRONIKA
VOLNÉHO
PÁDU

mladá fronta

Kronika volného pádu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Martin Goffa

Kronika volného pádu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRONIKA VOLNÉHO PÁDU

MARTIN GOFFA

KRONIKA
VOLNÉHO
PÁDU

mladá fronta

© Martin Goffa, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-204-6077-6

ISBN e-knihy 978-80-204-6080-6 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6081-3 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6079-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Prolog

Viděl krev; spoustu krve.

Připadalo mu, že je jí snad moře. Oceán.

Zvláštní, jak se v čase a prostoru mění vnímání reality. Zatím šlo totiž jen o pár stříkanců z krční tepny. Přesto měl pocit, že se v té rudé kaluži co nevidět utopí. Že krev zaplní celé to místo, její hladina bude stoupat nahoru, až mu vnikne do úst a do nosu, zne-
možní mu dýchat, a nakonec v jejím horkém objetí zemře.

Nevadilo mu to. Dokonce jako by se na to těšil. Znáť svůj osud někdy nemusí být na škodu.

Pochopitelně to nebyla jeho krev. Ne že by na té jeho záleželo víc, nebo naopak míň. Kdyby na to přišlo, kdyby to k něčemu bylo, prolil by i svoji. Bez nejmenšího zaváhání. To se ale nestalo; aspoň zatím ne. Možná později. A třeba vůbec.

Taky zaslechl výkřik. Spoustu výkřiků.

Rezonovaly mezi stěnami, plazily se po nich nahoru a tam narážely na strop. Chtěly pryč, uniknout do bezpečí, jedno kam. Jenže to se jim nemohlo povést. Hlasy plné strachu, bolesti a hrůzy byly najednou tím nejhluchnějším zvukem na světě.

Výkřiky, krev, spálený střelný prach; to všechno teď zahlcovalo jeho smysly. Ty vjemy ho dusily. Zadíraly se mu do mozku, týraly ho a přiváděly k šílenství. Byl v jednu a tutéž chvíli kat i oběť.

Kat i oběť, ale nikoli vítěz i poražený. Jen poražený.

Tolik vjemů, tolik myšlenek, a přitom všechno trvalo sotva okamžik. Čtyři, možná pět vteřin.

Jenže čas je relativní, pružný i nehybný zároveň. Nejenom během střelby. Byl takový vždycky, jen si toho všimnout.

Pružný i nehybný zároveň; k tomu navíc ještě spravedlivý jen pro některé.

Vlastně jako život.

Výslechová místnost

Když vešli, vládlo uvnitř šero. Přes celou jednu stěnu se táhla velká okna, která však byla překrytá stovkami uniformních lišt s nánosem prachu a kancelářské patiny. Teprve poté, co žaluzie otevřeli, vtrhlo dovnitř dopolední slunce a obnažilo skromné vybavení místnosti.

Muž na invalidním vozíku překonal vyvýšený práh dveří a rozhlédl se. Ovšem nebylo tam příliš co k vidění, jenom nízký stůl, u něj několik stejných židlí a na stropě tři zářivky. Podlahu pokrýval koberec té nejlevnější kvality, na který když upadnete, odřete si dlaně i kolena. Stěna s okny tvořila pruhovaný blok, za nímž prosvítala obloha. Aspoň z vozíku nešlo venku vidět nic dalšího. Muž dokonce ani netušil, na kterou světovou stranu okna míří, na to ho budovou vezli příliš dlouho a mnoha směry. Navíc měl většinu té doby stisknutá víčka. I když oči otevřel, stejně mu všechno splývalo v jednu šedivou a upatlanou masu stěn a oštitkovaných dveří. Vlastně ani nevěděl, v jakém jsou právě poschodí. Nepodíval se ve výtahu na panel, nenacházel k tomu důvod. Naprosto ho to nechávalo lhostejným.

Na tom, kam ho vezou, totiž nezáleželo. Šlo jen o epilog včerejšího dramatu, možná spíš o drobnou poznámku pod čarou. Udělal, co musel; to už nikdo nezmění. A teď?

Teď už se nezmohl na nic. Byl v cizích rukou, odkázaný na vůli neznámých lidí, kteří ho zajímali i nezajímali současně. Měl k nim zvláštní, obojaký vztah, stejně jako k situaci, ve které se ocitl. Na

jednu stranu sám sebe přesvědčoval, že ho nezajímají věci příští; občas mu ale za víčky problesklo poznání, že jen sám sobě lže. Ve skutečnosti se bál propasti, do které ho ti lidé můžou i s vozíkem strčit. Největší strach měl přitom z toho, že to udělají dřív, než jim vypoví celý svůj příběh. Samozřejmě věděl, že tím nic nezmění; co se stalo, je nevratné. Ale chtěl, aby ho pochopili. Aby viděli, že ve skutečnosti je jako oni. Obyčejný člověk.

Putovalo jich celé procesí. V čele detektiv, urostlý padesátník v modré kostkované košili, za ním chlap na vozíku tlačném druhým z policistů, zrzekem v kožené bundě. Úvodní trojice byla následována dalšími dvěma muži a jednou ženou v přísně formálním oblečení. Šest postav svedených dohromady činem, kterým jedna z nich rozpoutala předchozího dne celospolečenské a mediální šílenství. Všechno, co teď řeknou nebo udělají, bude později nesčetněkrát rozpitváno, každý jejich krok či úkon, jakákoli otázka, která padne, a dokonce i taková, která zůstane nevyřčena. Do jednoho s tím byli srozuměni, tak jako tak jim stejně nic jiného nezbyvalo. Pět z nich by neměnilo; dostali možnost být *u toho*. U nejsledovanějšího případu za poslední roky, možná dokonce v historii. Tomu šestému, muži na vozíku, na tom nezáleželo. Dávno mu nezáleželo na ničem.

Dva policisté, pachatel se svým obhájcem, státní zástupce a soudkyně. Ti všichni se ocitli v místnosti s hrubým kobercem a okny zatemněnými bariérou hliníkových žaluzií. Dorazili ke stolu a muž na vozíku do něj naboural koleny. Deska byla příliš nízko. Oba detektivové se na sebe podívali a zrzek v kožené bundě poté bezradně přešel místnost očima. Načež pustil madla vozíku, odešel na chodbu, aby se za okamžik vrátil se čtyřmi svazky sbírky zákonů. Těmi podložil nohy stolu a nadzvedl ho. Nikdo z ostatních situaci nekomentoval a všichni trpělivě čekali, až policista skončí s úpravami. Teprve poté se usadili na svá místa a z přinesených aktovek začali vyndávat písemnosti, notesy a propisky.

Nejblíže muži na vozíku seděl jeho advokát. Šlo o přiměřeně zkušeného obhájce, jenž mu byl přidělen ex offo a který v obnošeném obleku vypadal spíš jako pojišťovací agent. Hubená, téměřasketická tvář se téměř ztrácela pod brýlemi s výraznou kovovou obroučkou.

Žena v modrém kostýmku a krémových lodičkách se posadila stranou stolu. Jejím úkolem bude jen poslouchat, do samotného výsledku nezasáhne. Vlastně by tam ani nemusela být, zákon nic takového nevyžadoval. Ovšem ani to nezakazoval. Její přítomnost byla jakousi pojistkou, že se tento úkon později nikdo nepokusí zpochybnit. Doktorce práv Ditě Horákové bylo téměř šedesát let, ale nikdo by jí je nehádal. Soudcovský talár oblékala dost dlouho na to, aby se setkala téměř se všemi typy zločinců. Myslela, že už ji nemá co překvapit, ale večerní televizní zpravodajství ji vyvedlo z omylu. Skutečně ještě před několika hodinami netušila, že ji může potkat něco *takového*.

Posledním z formálně ustrojených přítomných byl muž neurčitě věku a nezapamatovatelné vizáže. Typ, pro který se vžilo označení *starý mladý*, v košili a šedé vestě, s umakartovým výrazem ve tváři a křivou pěšinkou v nemoderním účesu. Šlo o státního zástupce, jehož úkolem je dozorovat práci policistů, přivlastňovat si jejich nápady a svádět na ně případná pochybení. Na všechno tohle má ovšem právo, protože především jeho starostí bude dostat případ před soud. Ne policajti, to on tam později bude stát a ponese odpovědnost nejen za to, co se povedlo, ale především za průšvihy. Za nedostatečné důkazy, za neúplné podklady, za nevhodně zvolenou strategii vyšetřování. Proto teď sedí spolu s ostatními ve výsledkové místnosti, aby si všechno pohlídal od samotného začátku.

Šestice lidí se konečně usadila a přestala dělat hluk. Nikdo další nebyl potřeba, žádná ostraha, a dokonce ani zapisovatelka. Každé slovo bude nahráváno a teprve později přepsáno do příslušného protokolu. Pokud je muž na vozíku ochoten mluvit, bylo by

netaktické ho neustále přerušovat a ťukat do klávesnice. Nejspíš by mu došla trpělivost sotva po několika otázkách.

Detektiv v kostkované košili mu podal potištěný list papíru.

„Nejdřív si přečtete tohle poučení, pane Hansi. Nespěchejte. Pokud vám nebude něco jasné, váš právní zástupce vám to vysvětlí. Až budete mít dočteno, dole se podepište.“

Muž na vozíku si papír vzal a zabodl do něj oči. Přehršel paragrafů, kecy, kecy a kecy; ztratil se v nich, sotva začal číst. Přesně takhle to má fungovat, napadlo ho, zblbnout člověka ještě dřív, než vůbec otevře hubu. Nakonec list obrátil, natáhl se pro nabízenou propisku a dokument podepsal. *J. Hans*. Na okamžik zůstal na podpisu viset pohledem. Mája mu vždycky říkala, že píše jako prase. Poslední dvě písmena z příjmení nebyla skoro k poznání, vlastně namísto nich dělal jen jakousi mašli.

Mája. Zavřel oči, protože si najednou potřeboval vybavit její tvář. Ale okamžitě ho probralo neomalené gesto, kterým detektiv sebral podepsaný list papíru i s propiskou.

„Tak můžeme?“

Otázka nepatřila jen muži na vozíku, ale i ostatním přítomným. Všichni přikývli a výslechu tak už nic nebránilo.

Na desce stolu stál mikrofon na podstavci, detektiv ho napoleď upravil a hned poté zmáčkl tlačítko nahrávání.

„Je deset hodin dvacet minut dne 14. května 2021...“

Muži s nemohoucíma nohama se náhle sevřel žaludek. Jako by najednou někdo překlopil počítačovou hru do reality.

„...výslech obviněného Jana Hanse, narozeného dne 15. června 1970, bytem Praha 8 – Libeň, ulice Zenklova...“

Dlaně si položil na opěradla vozíku a stiskl je. Poprvé měl možnost pořádně si prohlédnout lidi, na kterých závisí jeho další osud.

„...za přítomnosti JUDr. Dity Horákové, soudkyně...“

Jediná žena v místnosti měla nohu přes nohu a sukně kostýmku jí sahala přesně po kolena. Ruce měla v klíně, položené na zavřeném zápisníku v kožených deskách.

„...dále státní zástupce Mgr. Josef Bouchal...“

Muž sedící jen kousek od soudkyně, nevýrazný, nemastný, neslaný, dokonalé ztělesnění výrazu *státní aparát*.

„...právní zástupce Mgr. Jindřich Vilím, přidělen ex offo...“

Chlap středního věku, kterého zrazovala tvář; díky dvěma hlubokým rýhám ve tvářích totiž vypadal spíš jako dělník odněkud z továrny, a proto se dojem snažil zachránit výraznými brýlemi.

Nakonec si muž na vozíku nechal policisty. Ten, který hovořil, urostlý padesátník v modré kostkované košili, byl Kapitán. Hodností i jménem. Typ, co toho v životě už hodně viděl i zažil. Uvážlivý a trpělivý, který se ovšem k těmto vlastnostem propracoval přes obouchané pěsti a horkou hlavu v předchozích dekadách. Nebezpečný, když jisté věci či jistí lidé překročí určenou mez.

Jeho mladší kolega v kožené bundě se jmenoval Honzejek. Stejně jako všichni zrzaví lidé působil i on na první pohled hloupější, než ve skutečnosti byl. Dávno už se s tím naučil pracovat a spoustu případů vyřešil právě proto, že ho protivníci podcenili. Do Kapitánovy uvážlivosti mu ještě několik let zbývalo, ovšem nikdo nepochyboval, že jde o chytrého a schopného chlapa. Jinak by se těžko dostal k takovéhle práci.

Kapitán si odkašlal.

„Řeknete nám své jméno, příjmení a datum narození?“

Muž na vozíku zvedl oči. Ta slova patřila bezpochyby jemu, ale nechápal, proč po něm detektiv chce jméno. Vždyť ho před chvílí do mikrofonu sám diktoval, dokonce i s adresou. Tohle mu připadalo zbytečné a hloupé. Už se nadechoval k nevrle poznámce, ale nakonec jenom naprázdno polkl. Nebude dělat problémy, k tomu se rozhodl už cestou. Vlastně ještě dřív, už v noci v nemocnici. Řekne jim všechno, odpoví na jakoukoli otázku. On už svoje udělal, teď je řada na nich.

Podvědomě se na vozíku naklonil k mikrofonu.

„Jan Hans. Narodil jsem se 15. června 1970 v Praze.“

Detektiv pokýval hlavou.

„Vaše bydliště?“

Odpověděl.

„Rodinný stav?“

Opět odpověděl, tentokrát jako by ho přitom škrábal v krku písek.

„Nejvyšší dosažené vzdělání?“

Ty otázky byly tak šedivé a nudné, že na ně reagoval jen automaticky a na půl úst. Úplně stejně, jako dříve na pokřikující štamgasty v hospodě. Na chvíli zavřel oči. Slyšel detektivův hlas, dokonce mu i dál odpovídal, ale za stisknutými víčky pomalu unikal z výslechové místnosti, procházel zdmi i podlahami, až nakonec opustil policejní budovu. A co víc, necestoval jen v prostoru, ale také v čase. Bylo zvláštní, že se to dělo v době, kdy na tom byl zdravotně i psychicky nejhůř za celý svůj život. Ale najednou většinu těla nepotřeboval, vystačil si jen s jeho kouskem uvnitř lebky.

Byl *tady a teď* a zároveň *jinde a v jiných časech*. Žil souběžně dva životy, přesněji dvě části jednoho a téhož.

Měl tuhle schopnost odjakživa, nebo se objevila až teď v cílové rovině? V duchu pokrčil rameny, vlastně ho to ani nezajímalo. Záleželo jedině na tom, že se najednou mohl ocitnout zase v časech, kdy mělo všechno ještě svůj řád, svoje místo a svoji posloupnost.

Čtvrtek, 13. února 2020

Před sedačkou stál malý stolek a na něj si Hans položil nohy. Vstal sotva před hodinou. Z hospody přišel hluboko po půlnoci, i když zavíračka měla být v jedenáct. *Měla*. Pár minut před ní se v lokále objevil Rasputin, a už ode dveří bylo znát, že ji má jako z praku. Nejspíš nasával někde, odkud ho radši vyhodili, a tak přišel sem.

„Nalej!“ křikl na Hanse a pohledem obkroužil zbývající osazenstvo několika stolů. „Všem černýho!“

Myslel fernet, který má sice barvu tmavě hnědou, ale Hans pochopil. Slyšel tuhle objednávku už tolikrát, že kdyby si pokaždé odložil pětník, má nadosmrti vyděláno.

„Za chvíli zavírám!“

„Nebud' vůl, Hansi!“

Rasputin patřil mezi lidi, kteří se nějakým nedopatřením narodili do nesprávné doby. Bylo mu kolem pětatřiceti, ale zasloužil by si žít v osmdesátkách, aby mohl svými mastnými vlasy a otrhanou džískou bojovat proti socialismu. Vypadal trochu jako mladý Geezer Butler z dob raných Black Sabbath, dokonce měl i podobný knír. Nebo jako klasická totalitní mánička zrozená k tomu, aby provokovala každou uniformu v okolí. Což ostatně dělal i teď, jen v tom nebyl ten potřebný adrenalin.

Hans počítal obsazená místa, načež nalil a roznesl stejný počet kořalek.

„Co slavíš?“ zeptal se Rasputina, před kterého postavil tu poslední.

„Stará má kluka!“ oznámil knírač a vzápětí začal sbírat gratulace. Většina chlapů přitom věděla, že manželka od Rasputina utekla už před lety a otcem dítěte je tudíž někdo úplně jiný. Ale proč si kazit důvod k oslavě?

Lokálem zaznělo sborové *na zdraví* a prázdné skleničky začaly v různé intenzitě bubnovat o stůl. Netrvalo dlouho, než někdo zvedl ruku.

„Nalej nám dva!“

Zaplacená runda se musí dotyčnému vrátit, to je zákon. Bylo jasné, že si teď s Rasputinem připije každý zvlášť. Panáky se splachovaly pivem, které se pochopitelně zapíjelo další kořalkou. Zavíračka se posunula z jedenácté nejdřív na půlnoc a pak ještě o kousek dál. Když se Hans konečně zbavil posledního štamgasta, táhlo na půl jednu.

Ještě že to měl z kšeftu domů jen pět pater. Hospoda byla v přízemí toho samého domu, ve kterém bydlel. Tedy bydleli, on a Mája.

„Chceš ještě kafe, zlato?“ zeptala se ho zrovna v okamžiku, kdy s nohama na stolku zívá. Než se v noci dostal do postele, ještě to trvalo. Teď ráno musel vstát brzy, protože před otvíračkou potřeboval zajet pro zboží.

„Jo,“ zamumlal, „jedno kafe ještě snesu. Ale už slabší.“

Při těch slovech mu pohled sjel do kuchyně, odkud ho Mája oslovila. Jejich byt nebyl nijak velký, jen dva a půl pokoje, k tomu chodba, koupelna s vanou a záchod zvlášť. Do ložnice se vešla jen manželská postel a noční stolky, oblečení viselo v ohromné vestavěné skříni na chodbě. Obývací byl spojený s kuchyňským koutem, pomyslně je od sebe odděloval jídelní stůl se dvěma židlemi. Víc jich nepotřebovali, neměli nikoho, kdo by s nimi obědval nebo večerel. O děti se pokoušeli, ale nevyšlo to. Několik let se tím trápili, později rezignovali. Smíření se s osudem je nutnost i lék.

Pozoroval ženu v kuchyni; ta jako by cítila jeho pohled a ohlédla se přes rameno. Stála u kuchyňské linky a čekala, až voda v konvici začne vřít.

„Na co koukáš, Honzi?“ zeptala se.

„Na tvůj zadek,“ řekl.

„A dobrý?“

„Nejlepší.“

Tohle byly první čtyři věty, které mezi nimi padly při seznámení. Od té doby je zopakovali snad tisíckrát, ale i po dvaceti letech měla ta replika stále ještě náboj. Navíc nebyla od věci; Máju sice čekala oslava dvaadvacátin, ale Hansovi připadala stejná, jako když ji uviděl poprvé. Štíhlá hnědovláska zaoblená na těch správných místech, přitom ale nikde ani gram tuku navíc. Nejdřív myslel, že je modelka; připadalo mu, že nikoho dokonalejšího snad ještě neviděl. Co ho ale tehdy upoutalo nejvíc, byl její nezáludný obličej. Se svými křivkami mohla být luxusní společnice, která natěšeným pracháčům luxuje kreditky. Něco takového se ale neslučovalo s dobromyslným výrazem v její tváři.

Ted' ji už zase pozoroval a porovnával s tím, co viděl tehdy před lety. Vlasy měla o něco kratší, přibýlo jí pár vrásek v obličejí, ale úsměv zůstal stejný. Byla ještě v tričku, které nosila na spaní, sahalo jí pod zadek a Hans pohledem přejížděl štíhlé nohy. Vlastně byly jejím pracovním nástrojem, celý dospělý život chodila od jednoho stolu k druhému a roznášela pití. Jako servírka pracovala už v okamžiku, kdy se seznámili, a během příštích dvaceti let u toho zůstala. I když v poslední době se starala spíš o faktury, nákupní seznamy a daně.

Voda v konvici začala bublat, Mája zalila kávu a přinesla ji do obýváku. Když ji Hans viděl přicházet, sundal nohy z konferenčního stolu.

„Co to máš?“ zeptala se a kývla k otevřenému notebooku. Na displeji si všimla satelitních záběrů nějakého území.

„Koukám na Čínu,“ odvětil. „Jak najednou zmizel smog, když zastavili továrny a pozavírali města.“

„Ukaž.“

Přisedla si k němu a zkoumala dva snímky, které zachycovaly tatáž místa s odstupem několika týdnů.

„Hezký,“ řekla. „To pořád kvůli tý chřípce?“

„Jo. Možná jich tam nakonec pár milionů chcípne a už to takhle čistý zůstane.“

Plácla ho po rameni.

„Nebud' cynik!“

„Nejsem,“ ušklíbl se, „jen realista.“

Dva obrázky na monitoru se skutečně lišily, ten vlevo byl celý zahalený šedou clonou, zatímco na vedlejším se objevilo několik velkých jasných skvrn. Čínský Nový rok tentokrát připadl na konec ledna, výroba v továrnách se zastavila a z nařízení vlády už se pak ani nerozběhla. Aspoň zatím, dokud se situace kolem nové nemoci nezlepší. Města v karanténě, zákaz cestování a odstavené fabriky s sebou přinesly i dopady, které nikdo nečekal. Nebo spíš nikoho nezajímaly, protože aktuálním problémem nebylo znečištění, ale něco jiného. Superchřípka. Podivný zápal plic.

„Říkají, že už tam umřelo deset tisíc lidí,“ podotkl Hans.

„Máš seznam?“ zeptala se Mája.

„Těch mrtvých?“

Znovu ho plácla.

„Mluv chvíli vážně!“

Věděla, že vážně mluvit nebude. Nikdy to neuměl, a taky proto se do něj kdysi zakoukala. Sama sebe tím odsoudila k tomu, že v tomhle vztahu musí být ona ta přizemní a praktická. *Sametová koule na noze*, říkával o ní s úsměvem.

„Tak máš ten seznam, nebo ne?“

„No jo,“ zabručel Hans a poklepal si na kapsu. Jasně, že si nákup nezapomněl sepsat. Přece se v Makru nebude bezradně motat od regálu k regálu.

„Deset tisíc mrtvých?“ vrátila se Mája oklikou k tomu, co říkal před chvílí.

„Hmm. Ale možná taky dvacet nebo padesát, bůhví. Věř jim, když ještě před pár týdny tvrdili, že žádná taková nemoc neexistuje.“

Prohrábla si rozpuštěné vlasy, ale nespouštěla oči z monitoru.

„Ale stejně, deset tisíc? To je celý Holíč, proboha.“

Holíč. Hans se ušklíbl a spolkl poznámku o tom, že zrovna téhle slovenské díry by nebyla žádná škoda. Kdysi dávno tam spolu jeli pohřbít Májinu matku, která přitom svoji dceru ve čtyřech letech strčila do děcáku. V osmnácti Mája z rodného Slovenska vypadla a s výjimkou pohřbu už se tam nikdy nevrátila. Ale teď, s představou hromady mrtvol, se v ní najednou rozezněla nostalgická struna.

„Číňanů je víc než miliarda,“ zamumlal Hans a větu mimoděk protáhl do upřímného zívnutí. „I kdyby jich zmizela půlka, tak jim vláda rozkáže a za pár let budou zase na stejných číslech.“

Promnul si tvář a napil se kávy. Mája na to nic neřekla, v myšlenkách byla možná ještě v Holíči, ale zároveň někde vzadu v hlavě projížděla seznam, který měl Hans v kapse. Nezapomněli na nic? O víkendu se po zimní přestávce rozjede fotbalová liga, v sobotu hraje Sparta s Libercem a v neděli je na pořadu vršovické derby Bohemky se Slavií. Lidi přijdou koukat na zápasy a to se vždycky ke stolům panáky jen hrnou.

„Do jedenácti to nestihnu,“ prohodil Hans, jako by věděl, na co žena myslí. I kdyby nechal kávu stát a vyrazil hned, nevrátí se dřív než v poledne.

Mája přikývla, hospodu samozřejmě otevře. Nebude to poprvé a rozhodně ani naposledy.

Neděle, 16. února 2020

Dveře málem vylítly z pantů a dovnitř se hrnula skupina křiklounů.

„Bóóóhemians – nejlepší v Praze!“

Bylo jich šest nebo sedm a Hans je samozřejmě čekal. Poprvé přišli už po obědě a zodpovědně se připravovali na zápas, který začínal v pět. Vypadli chvíli před čtvrtou, aby do Ďolíčku dorazili včas a stihli tam před výkopem ještě pivo v kelímku. Všichni měli permanentku, jinak by se na derby se Slavií nedostali. V plánu bylo, že po výprasku od aktuálního lídra ligy se vrátí pít na žal, jenže míč je kulatý. Šest tisíc diváků sledovalo ostřelování domácí branky, ale jediný gól nakonec padl do slávistické sítě. V součtu s tím, že o den dříve dostala Sparta nařezáno v Liberci, si teď bohemáci mohli po právu zakřičet.

„Tóóónda Panenka!“

„Panenka dal gól, jo?“ ušklíbl se Hans, když se horda zelenobílých nahrnula do výčepu. Ani se nezeptal, co si dají, rovnou jim ke stolu přinesl šest vodek, a pak se vrátil načepovat stejný počet piv. Láhev Ruského Standardu nechal odzátkovanou a na dosah; nepochyboval, že za okamžik z ní bude nalívat znovu.

V podniku bylo plno, většina hostů sledovala zápas na obrazovce a teď ho budou až do zavíračky rozebírat. Fotbalový trenér je to nejčastější povolání na světě, v běžné hospodě sedí na každé židli jeden.

„V deset musím končit,“ prohodil směrem k Hansovi chlap, který se právě vracel ze zadní části výčepu s prázdnými sklenicemi. „Jestli se to tady zase rozjede, tak...“

„Musíš končit, jo, počítám s tím.“

Muž spokojeně přikývl. Šlo o vychrtlého třicátníka jménem Filip, jediného zaměstnance podniku, který z pohledu úřadů vlastně ani zaměstnancem nebyl. Pracoval sám na sebe a do Hansovy hospody občas přišel na výpomoc. Papírově to takhle bylo snazší, a že ta výpomoc trvala už tři roky v kuse, nikoho zajímat nemuselo.

Hans kývl k pivům, které právě načepoval.

„Pod vlajku,“ označil stůl, kam se měly odnést.

Bohemáci pořád ještě hulákali a zbytek osazenstva rozebíral včerejší spartánský výbuch v Liberci. Najednou se u výčepu objevil Turek, asi pětadvacetiletý holohlavec s chybějícím předním zubem.

„Půjč mi fixu, Hansi!“

Na stěně u dveří visela bílá tabule, na kterou se psaly sázky na fotbal, pořadí v šipkách, případně kdo komu ze štamgastů dluží. Teď Turek smazal rukávem poslední zápis a pak do záhlaví nakreslil dvěma tahy lodičku. Hans se na tu dětskou kresbu díval, ale nic neřekl. Podobné kratochvíle si už dávno odvykl komentovat.

GUMA - VŠICHNI CHCÍPNOU, napsal Turek pod loď a teprve v tu chvíli nakrčil hospodský obočí.

„Co to tam čmáráš?“

„Vsázíme se, jak dopadne ta loď,“ odvětil Turek. „Guma říká, že tam všichni zařvou.“

„Jaká loď?“

„Přece ta japonská, co ji odstavili a nikdo z ní nesmí.“

Hans přikývl, že už se chytá. Obrovská výletní loď *Diamond Princess* stála v přístavu na dohled od Jokohamy a neměla daleko k označení *Vřed světa*. Luxusní plavidlo se skoro čtyřmi tisíci lidmi na palubě trčelo už dva týdny na místě, protože se objevilo několik nakažených novou nemocí a úřady vydaly striktní rozhodnutí o karanténě. Polovina cestujících byli Japonci, ten zbytek pocházel z různých koutů světa. Američané, Britové, Australani a spousta dalších, ti všichni najednou čekali ve svých kajutách na to, jestli taky onemocní. V panice šleli a doprošovali se vlád svých zemí, aby je z té prokleté lodi dostaly.

A v jedné zaplivané české hospodě se sázelo na to, jak tahle jejich anabáze skončí.

„Ponorka,“ křikl na Turka jeden z kumpánů od stolu.

ČUK – PONORKA.

„Jak jako ponorka?“ zeptal se někdo.

„Ponorka tu loď sejme torpédem,“ objasnil muž zvaný Čuk svoji hypotézu.

„Jako že ji odstřelí? Seš magor? Proč by to kdo dělal?“

„Protože jsou všichni posraný až za ušima, že se ty lidi rozprchnou a roznesou to svinstvo po světě! Nevědí, co s nima, některý už tam umřeli!“

„Vždyť to říkám,“ ozval se zavalitý Guma. „Nakonec tam chcípnou všichni.“

Jeho tip už byl na tabuli, takže ostatní jen mávli rukou.

„A čím ponorka je podle tebe sejme? Vždyť by se to provalilo, tohle si nikdo nelajсне!“

„Severokorejská,“ odvětil sebejistě Čuk.

„Ty vole, ti přece žádnou ponorku ani nemají!“

„No a? Udělají to Američani, Němci nebo rovnou Japonci, to je fuk, hlavně že ten problém spláchnou! Navzájem si pak potvrdí, že to udělal Kim. Oni budou z oblīga a nikdo nakaženej nebude coutrat po New Yorku nebo po Londýně, prostě čistá práce.“

„To je ale blbost!“

„Sám seš blbej! Vždyť nikdo pořádně neví, co ta čínská sračka může komu udělat! Viděls, jak se tam lidi válejí na ulici, protože ani nestihli dojít k doktorovi?“

„Podle mě jim na tu loď přivezou nějaký očkování,“ ozval se chlap v rybářském kloboučku.

KÁJA – OČKOVÁNÍ, napsal Turek fixou na tabuli.

„O co se ti kretění vsadili?“ zeptal se Filip, který se právě vracel s dalším prázdným sklem. Hans jen zakroutil očima a dál se věnoval pípě.

„Bóóóhemians – nejlepší v Praze!“

U stolu pod vlajkou už to zase vřelo a Hans podal z police novou láhev kořalky. Ani nečekal, až křiknou objednávku.

V osm někdo pustil televizi, aby se osazenstvo mohlo kouknout na sportovní zprávy. Další tři hodiny se pak všichni jako obvykle překřikovali, ale jak postupně odcházeli, proud hlasů slábl. Pár minut po jedenácté Hans vyhodil posledního z nich a mohl konečně zavřít. Z pokladny vzal tržbu a schoval ji do trezoru. Poté zkontroloval, jestli někde něco neteče nebo nehoří, a vyrazil domů. O pořádek se nestaral, Mája uklidí zase dopoledne.

Když při odchodu míjel tabuli vedle vchodu, přešel očima jednotlivé zápisy pod lodičkou.

„Hovada,“ pousmál se do vousů.

Vyšel před hospodu, zamkl za sebou nejdřív dveře a poté i železnou mříž. Pak se podrbal na hlavě a zívł. Za celý den toho měl vážně dost.